

ΓΙΑΝΝΗΣ ΡΙΤΣΟΣ
12 ΠΟΙΗΜΑΤΑ
ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΒΑΦΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ „ΚΕΔΡΟΣ“

Στις 26 Σεπτεμβρίου 1971
Μέλη της ομάδας
Γιάννης Πίκο

ΓΙΑΝΝΗΣ ΡΙΤΣΟΣ
12 ΠΟΙΗΜΑΤΑ
ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΒΑΦΗ

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

- Τρακτιό (1934)*
Πυραμίδες (1935)
*Επιτάφιος (1936)
Τò τραγούδι τής αδελφής μου (1937)
*Εαρινή συμφωνία (1938)
Τò έμβατήριο τού ωκεανού (1940)
Παλιά μαζούρκα σέ ρυθμό βροχής (1943)
Δοκιμασία (1943)
*Ο σύντροφός μας (1945)
*Ο άνθρωπος με τò γαρύφαλλο (1952)
*Αργύπνια (1954)
Πρωϊνό άστρο (1955)
*Η σονάτα τού σεληνόφωτος (1956)
Χρονικό (1957)
*Αποχαιρετισμός (1957)
*Υδρία (1957)
Χειμερινή διαύγεια (1957)
Πέτρινος χρόνος (1957)
Οί γειτονίες τού κόσμου (1957)
*Όταν έρχεται ó Ξένος (1958)
*Ανυπόταχτη πολιτεία (1958)
*Η άρχιτεκτονική τών δέντρων (1958)
Πέρα άπ' τόν Ισκιο τών κυπαρισσιών (1958)
Οί γερόντισσες κ' ή θάλασσα (1959)
Μιά γυναίκα πλάϊ στή θάλασσα (1959)
Τò παράθυρο (1960)
*Η γέφυρα (1960)
*Ο Μαύρος "Άγιος (1961)
Ποιήματα Α' (1961)
Ποιήματα Β' (1961)
Τò νεκρό σπίτι (1962)
Κάτω άπ' τόν Ισκιο τού βουνού (1962)
Τò δέντρο τής φυλακής και οί γυναίκες (1963)
Μαρτυρίες (1963)

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

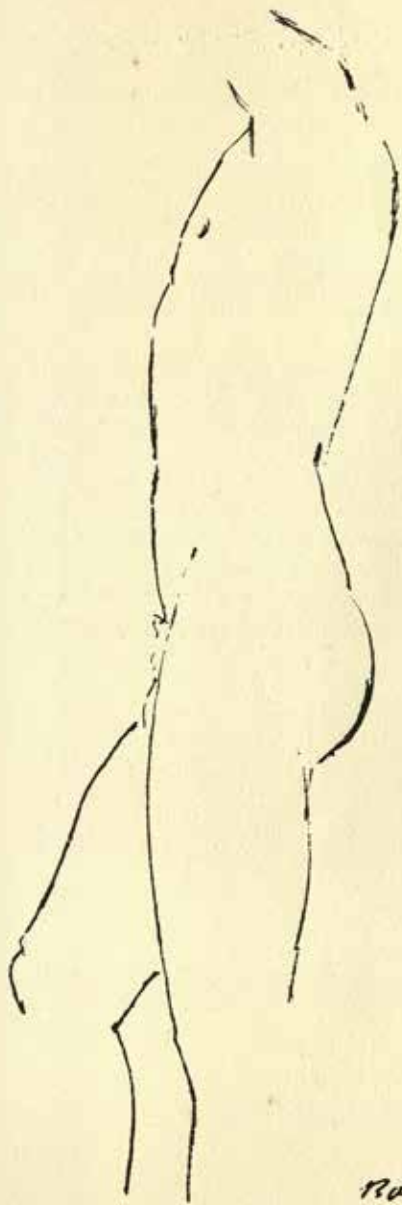
- *Α. Μπλόκ : Οί Δώδεκα (1957)*
*Ανθολογία Ρουμανικής Ποίησης (1961)
*Ατίλα Γιάζεφ : Ποιήματα (1963)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΡΙΤΣΟΣ

12 ΠΟΙΗΜΑΤΑ
ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΒΑΦΗ

A stylized, handwritten-style logo or signature, possibly representing the publisher or a specific edition, consisting of a large, flowing 'E' and 'K' intertwined.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ „ΚΕΔΡΟΣ“

Figure 3-V-58

Ο ΧΩΡΟΣ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ

Τὸ μαῦρο, σκαλιστὸ γραφεῖο, τὰ δυὸ ἀσημένια κηροπήγια,
ἢ κόκκινη πίπα του. Κάθεται, ἀόρατος σχεδόν, στὴν πολυθρόνα,
ἔχοντας πάντα τὸ παράθυρο στὴ ράχη του. Πίσω ἀπὸ τὰ γυαλιά του,
πελώρια καὶ περίσκεπτα, παρατηρεῖ τὸν συνομιλητὴ του,
στ' ἄπλετο φῶς, αὐτὸς κρυμμένος μὲς στὶς λέξεις του,
μέσα στὴν ἱστορία, σὲ πρόσωπα δικὰ του, ἀπόμακρα, ἄτρωτα,
παγιδεύοντας τὴν προσοχὴ τῶν ἄλλων στὶς λεπτὲς ἀντάγειες
ἐνὸς σαπφείρου ποῦ φορεῖ στὸ δάχτυλό του, κι ἕλος ἔτοιμος
γεύεται τίς ἐκφράσεις τους, τὴν ὄρα ποῦ οἱ ἀνόητοι ἔφηβοι
ὕγραίνουν μὲ τὴ γλῶσσα τους θαυμαστικά τὰ χεῖλη τους. Κ' ἐκεῖνος
πανοῦργος, ἀδηφάγος, σαρκικός, ὁ μέγας ἀναμάρτητος,
ἀνάμεσα στὸ ναὶ καὶ στὸ ὄχι, στὴν ἐπιθυμία καὶ τὴ μετάνοια,
ὡς ζυγαριὰ στὸ χέρι τοῦ θεοῦ ταλαντεύεται ὀλόκληρος,
ἐνῶ τὸ φῶς τοῦ παραθύρου πίσω ἀπ' τὸ κεφάλι του
τοποθετεῖ ἓνα στέφανο συγγνώμης κι ἀγιοσύνης.

«Ἄν ἄφεςσι δὲν εἶναι ἡ ποίηση,—φιθύρισε μόνος του—
τότε, ἀπὸ πουθενὰ μὴν περιμένουμε ἔλεος».

Η ΛΑΜΠΑ ΤΟΥ

Ἡ λάμπα εἶναι ἡμερη, καλόβολη τὴν προτιμᾷ ἀπὸ ἄλλους φωτισμοὺς. Ρυθμίζεται τὸ φῶς της ἀνάλογα μὲ τὶς ἀνάγκες τῆς στιγμῆς, ἀνάλογα μὲ τὴν αἰώνια, ἀνομολόγητην ἐπιθυμία. Καὶ πάντα, ἢ μωροδιὰ τοῦ πετρελαίου, μιὰ λεπτή παρουσία πολὺ διακριτικῆ, τὶς νύχτες, σὺν γυρνᾷ μονάχος μὲ τόση κόραση στὰ μέλη, τόση ματαιότητα στὴν ὕφανση τοῦ σακκακιοῦ του, στὶς ραφές τῆς τσέπης τόσο πρὸς κάθε κίνηση νὰ μοιάζει περιττὴ καὶ ἀφόρητη — ἡ λάμπα, μιὰ ἀπασχόληση καὶ πάλι — τὸ φυτίλι, τὸ σπέρτο, ἡ φλόγα ἢ κινδυνεύουσα (μὲ τὶς σκιές της στὴν κλίνη, στὸ γραφεῖο, στοὺς τοίχους) καὶ προπάντων ἐκεῖνο τὸ γυαλί — ἡ εὐθραυστὴ διαφάνειά του, πρὸς μιὰ ἀπλή καὶ ἀνθρώπινη χειρονομία, ἀπ' τὴν ἀρχή, σὲ ὑποχρεώνει: νὰ προφυλαχτεῖς ἢ καὶ νὰ προφυλάξεις.

Η ΛΑΜΠΑ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟ ΛΥΚΑΥΓΕΣ

Καλησπέρα, λοιπόν' οι δυό τους πάλι, ενώπιος ενώπιον,
ή λάμπα του κι αυτός,—τὴν ἀγαπάει, κι ἄς φαίνεται:
ἀδιάφορος κι αὐτάρεσκος' κι ὄχι μονάχα
γιατὶ τὸν ἐξηπηρετεῖ, μὰ πιότερο, καὶ ἰδίως,
γιατὶ ἀξιῶνει τὶς φροντίδες του'—λαπτὴ ἐπιβίωση
ἀρχαίων ἑλληνικῶν λυχνιῶν, μαζεύει γύρω τῆς
μνήμες κ' εὐαίσθητα ἔντομα τῆς νύχτας, ἀπαλείφει:
ρυτίδες τῶν γερόντων, μαγεθώνει τὰ μέτωπα,
μεγαλώνει τὶς σκιᾶς ἐφηδικῶν σωμάτων, ἐπιστρέφει
μ' ἓνα μειλίχιο φέγγος τὴ λευκότητα κενῶν σελίδων
ἢ τὸ κρυμμένο πορφυρὸ τῶν ποιημάτων' κι ὅταν,
κατὰ τὸ λυκαυγές, τὸ φῶς τῆς ὠχριάζει καὶ ταυτίζεται
μὲ τὸ τριανταφυλλὶ τῆς μέρας, μὲ τοὺς πρώτους θορύβους
ἀπ' τὰ ρουλά τῶν μαγαζιῶν, τὰ χειραμάξια, τοὺς ὀπωροπῶλες,
εἶναι μιὰ εἰκόνα ἀπτὴ τῆς ἴδιας του ἀγρυπνίας, κι ἀκόμη
μιὰ γυάλινη γέφυρα ποὺ πάει ἀπ' τὰ γυαλιά του, στὸ γυαλὶ τῆς
λάμπας
κι ἀπὸ κεῖ στὰ γυαλιά τοῦ παραθύρου, ὡς ἔξω, ὡς πέρα, καὶ
πιο πέρα—
γυάλινη γέφυρα ποὺ τὸν κρατεῖ πάνω ἀπ' τὴν πολιτεία, μὲς
στὴν πολιτεία,
ἐνώνοντας, μὲ τὴ δική του τώρα δούληση, τὴ νύχτα καὶ τὴ μέρα.

ΤΟ ΣΒΗΣΙΜΟ ΤΗΣ ΛΑΜΠΑΣ

Ἔρχεται ἡ ὄρα τῆς μεγάλης κόπωσης. Θαμβωτική πρώτη, προδοτική—δείχνει τὸ τέλος κι ἄλλης νόχτας του, υπερθεματίζει τὴ στιλπνὴ τύψη τοῦ καθρέφτη, σκάδοντας μνησίκαια τὶς χαρακίες διπλα στὰ χεῖλη καὶ στὰ μάτια. Τώρα, δὲν ὠφελεῖ ἡ προσήνεια τῆς λάμπας ἢ τὸ κλείσιμο τῶν παραπετασμάτων.

Συνείδηση ἄκαμπτη τοῦ τέλους πάνω στὰ σεντόνια ὅπου φυχραίνει τὸ θερμὸ χνῶτο θερινῆς νυκτός, καὶ μένουν μόνοι λίγοι κρῖκοι πεσμένοι ἀπὸ νεανικοὺς βοστρύχους—μιὰ κομμένη ἀλυσίδα— ἡ ἴδια ἐκείνη ἀλυσίδα—ποιὸς τὴ σφυρηλάτησε; Ὅχι δὲν ὠφελεῖ ἡ ἀνάμνηση μήτε κ' ἡ ποίηση. Κι ὥστόσο, τὴν ἔσχατη στιγμή, πρὶν κοιμηθεῖ, σκάδοντας πάνω ἀπ' τὸ γυαλὶ τῆς λάμπας,

νά φυσῆσει τὴ φλόγα τῆς, νά σθῆσει πιά κι αὐτὴ, ἀντιλαμβάνεται ὅτι φυσᾷει κατευθεῖαν μέσα στὸ γυάλινο ἀπὸ τῆς αἰωνιότητος μιὰ λέξη ἀθάνατη, ἐντελῶς δική του, τὸ ἴδιο του τὸ χνῶτο — ὁ στεναγμὸς τῆς ὄλης.

Ὁρατὰ ποὺ ἡ καπνιά τῆς λάμπας εὐωδιάζει τὸ δωμάτιό του τὰ χαράματα.

ΤΑ ΓΥΑΛΙΑ ΤΟΥ

Ἐνάμεσα στὰ μάτια του καὶ τ' ἀντικείμενα στέκονταν πάντα τὰ ἐρημητικά γυαλιά του, τὰ προσεχτικά, τ' ἀφηρημένα, τὰ ἐποπτικά κα' ἐκλεκτικά — γυάλινο φρούριο ἀπρόσωπο, φράγμα καὶ παρατηρητήριο — δυὸ ὑδάτινες τάφροι γύρω στὸ μυστικό, τὸ ἀπογυμνωτικό του βλέμμα, ἢ μᾶλλον δυὸ δίσκοι ζυγαριᾶς ποὺ στέκεται — περίεργο — ὄχι κάθετη ἀλλὰ ὀριζόντια. Κ' ἔτσι πιά, μιὰ ζυγαριά ὀριζόντια τί θὰ μπορούσε νὰ κρατήσει ἔξω ἀπ' τὸ κενό, κα' ἔξω ἀπὸ τὴ γνώση τοῦ κενοῦ, γυμνή, κρυστάλλινη, ἀπαστράπτουσα, καὶ πάνω στὴ στιλπνότητά της ἡ πομπή ν' ἀντανάκλαται τῶν ἔσω κα' ἔξω του ἰνδαλμάτων σὲ μιὰ ζυγιασμένη ἐνότητα τόσο ὕλική, τόσο ἀφθαρτή, ποὺ ἀκέραιο τὸ κενὸ ἀναιρούσε.

ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ

«Έκφραση — λέει — δε σημαίνει να πεις κάτι, αλλά απλώς να μιλήσεις; και τὸ να μιλήσεις σημαίνει ν' ἀποκαλυφθεῖς;— πῶς να μιλήσεις;»
Κ' ἔγινε τότε τόσο διάφανη ἡ σιωπὴ του πού κρύφτηκε δλος πίσω ἀπ' τὴν κουρτίνα κάνοντας πῶς κοιτάζει ἀπ' τὸ παράθυρο.
Μά, ὡς νάνιωσε τὸ δλέμμα μας στὴ ράχη του, ἔστρεψε ἐγάζοντας τὸ πρόσωπό του ἀπ' τὴν κουρτίνα οὐ νὰ φοροῦσε ἓνα λευκὸ, μακρὸ χιτῶνα, κάπως ἀστεῖον, κάπως παράταιρον στὴν ἐποχὴ μας, καὶ τῆθελε (ἢ τὸ προτιμοῦσε) ἴσως νομίζοντας πῶς ἔτσι, κατὰ κάποιο τρόπο, θὰ παραπλανοῦσε τὴν ὑποψία μας, τὴν ἐχθρότητά μας ἢ τὴ λύπη μας ἢ πῶς μᾶς χορηγοῦσε κάποιο πρόσχημα γιὰ τὸν μελλοντικὸ (ποῦχε μαντέψει) θαυμασμό μας.

ΠΕΡΙ ΜΟΡΦΗΣ

Είπε: «Ἡ μορφή δὲν ἐφευρίσκαται μήτε ἐπιβάλλεται· ἐμπεριέχεται στὴν ὄλη της κι ἀποκαλύπτεται κάποτε στὴν κίνησή της πρὸς τὴν ἐξοδὸ». Κοινοτοπίες, εἶπαμε, ἀοριστολογίες—τί ἀποκαλύψεις τώρα; Αὐτὸς δὲ μίλησε ἄλλο· ἔκλεισε τὸ σαγόνι του μέσα στὰ δυὸ του χέρια σὰ μιὰ λέξη ἐντὸς εἰσαγωγικῶν. Τὸ τσιγάρο του ἀμφίθυμο ἀπόμεινε στὰ κλεισμένα του χεῖλη—μιὰ λευκή, φλεγομένη κεραία ἀντὶ ἀποσιωπητικῶν, πού πάντα τὰ παρέλειπε ἐκ συστήματος (ἢ μήπως ἀσυναίσθητα;) ἀποσιωπώντας τὴ σιωπὴ του.

Στὴ στάση αὐτή, μᾶς φάνηκε, ἔτσι ἀόριστα, πὼς ἀγρυπνοῦσε σ' ἓνα μικρὸ, σιδηροδρομικὸ σταθμῖο, κάτω ἀπ' τὸ ὑπόστεγο, ἐκεῖ πού συναντιοῦνται στιγμιαία, μιὰ νύχτα τοῦ χειμῶνα, μοναχικοὶ ταξιδιώτες, μ' ἐκείνη τὴ γέση τοῦ κάρβουνου ἀπ' τὸ ἀκατόρθωτο τοῦ ταξιδιοῦ, κι ἀπ' τὸ ἀμοιβαίον ἀπέραντο τῆς μυστικῆς τους προαιώνιας φιλίας. Ὁ καπνὸς τοῦ τραίνου στεκόταν ἤσυχος πάνω ἀπ' τοὺς δυὸ ὀριζόντιους κόνους τῶν προβολέων, συμπαγῆς καὶ γλυπτικός, ἀνάμεσα σὲ δυὸ χωρισμούς. Αὐτὸς ἔσθησε τὸ τσιγάρο του κ' ἔφυγε.

ΠΑΡΑΝΟΗΣΕΙΣ

Αυτά τὰ διαφοροόμενά του, ἀφόρητα μᾶς βάζουν σὲ δοκιμασία
κι ὁ ἴδιος ἐπίσης δοκιμάζεται· προδίδεται ὀλοφάνερα
ἢ ἀσάφειά του, ὁ δισταγμός του, ἡ ἀγνοια, ἡ δειλία του,
κ' ἡ ἔλλειψη σταθερῶν ἀρχῶν. «Τούτες οἱ λέξεις — εἶπε —
εἶναι—δὲν εἶπα στάλες αἷμα—ἐγὼ ἤθελα νὰ πῶ, σὰν ἐρέχει
πὸ χρωματίζονται, κάτω ἀπ' τὸ κόκκινο φανάρι τοῦ Σταθμοῦ,
οἱ λακκοῦδες—

Οἱ λέξεις λέω—μιά μετὰγγιση, μιὰ ταύτιση—μονάχη γνωριμία,
ἡ ποίηση».

Καὶ σῶπασε. Μᾶς ἀπατοῦσε. Ποιά βροχή; Τί λέξεις; Ποιό αἷμα;
Ποιός τόπος; Ἐμεῖς λοιπόν; Σίγουρα, πάει νὰ μᾶς ἐμπλέξει
στὴν ἴδια του περιπλοκή. Κι αὐτὸς κοιτοῦσε κάπου πέρα
γενναϊοφρῶν τάχα κ' ἐπισεικῆς (ὅπως αὐτοὶ ποῦχουν ἀνάγκη
ἐπισεικείας)

μ' ὀλόλευκο πουκάμισο, μ' ἀφογο μολυβι κοστοῦμι
κ' ἓνα χρυσάνθεμο στὴν κομβιοδόχη. Ὄστόσο,
σὰν ἐφυγε, στὴ θέση ὅπου στεκόταν, διακρίναμε στὸ κάτωμα
μιὰ μικρὴ, κατακόκκινη λίμνη, ὄρατα σχεδιασμένη,
σὰν χάρτης περίπου τῆς Ἑλλάδας, σὰν μικρογραφία τῆς ὕδρογείου
μ' ἀρκετὲς ἀφαιρέσεις καὶ μεγάλες ἀνακρίθειες συνόρων,
μὲ σύνορα σχεδὸν σθησιμένα μὲς στοῦ χρώματος τὴν ὁμοιομορφία—
μιὰ ὕδρογειος σ' ἓνα κατάκλειστο, λευκὸ σχολεῖο, μὴνα Ἰούλιο,
πὸ λείπουν ὄλοι οἱ μαθητές, σὲ μιὰ ἐξοχὴ ἐκτυφλωτικὴ, πα-
ραθαλάσσια.

ΛΙΓΚΟΦΩΣ

Τὴν ξέρεις κείνη τὴ στιγμή τοῦ θερινοῦ λυκόφωτος
μέσ στο κλειστό δωμάτιο· μιὰ ελάχιστη ρόδινη ἀνταύγεια
διαγώνια στο σανίδωμα τῆς ὀροφῆς· καὶ τὸ ποίημα
ἡμιτελές ἐπάνω στο τραπέζι — δυὸ στίχοι ὄλο-ὄλο,
μιὰ ἀθετημένη ὑπόσχεση γιὰ ἓνα ἐξαίσιο ταξίδι,
γιὰ κάποια ἐλευθερία, κάποια αὐτάρκεια,
γιὰ κάποια (σχετική, φυσικά) ἀθανασία.

Ἔξω στο δρόμο, ἡ ἐπίκληση κιόλας τῆς νύχτας,
οἱ ἀνάλαφροι Ἰσκιοὶ θεῶν, ἀνθρώπων, ποδηλάτων,
ὅταν σκολᾶνε τὰ γιαπιά, κ' οἱ νέοι ἐργάτες
μέ τὰ ἐργαλεῖα τους, μέ τὰ βρεγμένα, ἀχμαῖα μαλλιά τους,
μέ λίγες πιτσιλιές ἀσέεστη στά φθαρμένα τους ροῦχα
χάνονται στῶν ἐσπερινῶν ἀτμῶν τὴν ἀποθέωση.

Ὅκτώ κρίσιμοι κτύποι στο ἐκκρεμές, πάνω ἀπ' τὴ σκάλα,
σ' ὄλο τὸ μάκρος τοῦ διαδρόμου — κτύποι ἀμείλικτοι
ἀπὸ σφυρὶ ἐπιτακτικό, κρυμμένο πίσω ἀπὸ τὸ κρύσταλλο
τὸ σκιασμένο· καὶ ταυτόχρονα ὁ αἰώνιος θόρυβος
ἐκείνων τῶν κλειδιῶν ποὺ δὲν κατόρθωσε ποτέ του
νὰ ἐξακριβώσει ἂν ξεκλειδώνουν ἢ ἂν κλειδώνουν.

ΥΣΤΑΤΗ ΩΡΑ

Ένα άρωμα έμεινε στὴν κάμαρά του, ἴσως μονάχα ἀπ' τὴν ἀνάμνηση, μπορεῖ κι ἀπ' τὸ παράθυρο μισάνοιχτο στὴν ἑαρινὴ βραδιά. Σεχώρισε τὰ πράγματα ποὺ θάπαιρνε μαζί του. Σκέπασε μ' ἓνα σεντόνι τὸν μεγάλο καθρέφτη. Κι ἀκόμη στὰ δάχτυλά του ἐκείνη ἡ ἀφή εὐμελῶν σωματίων κ' ἡ ἀφή, ἡ μοναχικὴ, τῆς πέννας του—ὄχι ἀντίθεση ὑπέριστατη ἔνωση τῆς ποιήσεως. Δὲν ἤθελε νὰ ἀπατήσῃ κανέναν. Πλησίαζε τὸ τέλος. Πρώτης ἀκόμη μιὰ φορά: «Εὐγνωμοσύνη τάχα, ἡ θέληση εὐγνωμοσύνης;» Κάτω ἀπ' τὸ κρεβάτι του πρόβαιναν γεροντικὲς οἱ παντόφλες του. Δὲ θέλησε νὰ τίς σκεπάσῃ—(ὦ, βέβαια, ἄλλοτε). Μονάχα, σὰν ἔβαλε τὸ κλειδάκι στὴν τσέπη τοῦ γιλέκου του, κάθησε πάνω στὴ βαλίτσα του, καταμεσίς τῆς κάμαρας, δλομόναχος, κι ἄρχισε νὰ κλαίει, γνωρίζοντας, πρώτη φορά μὲ τόση ἀκρίβεια, τὴν ἀθωότητά του.

ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ

Πολλοί τὸν διεκδικοῦσαν, διαπληκτίζονταν τριγύρω του, μπορεῖ κ' ἐξαιτίας τοῦ κοστουμιοῦ του — παράξενο κοστόμι, ἐπίσημο, ἐπιβλητικό, μὲ κάποια χάρη ὅσοσο, μὲ κάποιο ἀέρα, σὰν ἐκεῖνα τὰ φανταστικά τῶν θεῶν ὅταν συναναστρέφονταν ἀνθρώπους — μεταμφιεσμένοι, κ' ἐνῶ μιλοῦσαν τὰ κοινά, μὲ κοινὴ γλῶσσα, αἰφνίδια φούσκωνε μιὰ πτυχὴ τοῦ ἐνδύματός τους ἀπ' τὸ χνῶτο τοῦ ἀπείρου ἢ τοῦ ὑπερέραν — ὅπως λένε.

Διαπληκτίζονταν, λοιπόν. Αὐτὸς τί νᾶκανε; Τοῦ σκίσαν ροῦχα κ' ἐσώρρουχα, τοῦ σπάσαν καὶ τὴ ζώνη. Ἀπόμεινε ἓνας κοινός, γυμνός θνητός, σὲ στάση συστολῆς. Οἱ πάντες τὸν ἐγκατέλειψαν. Κ' ἐκεῖ ἀκριβῶς μαρμάρωσε. Μετὰ ἀπὸ χρόνια, στὴ θέση αὐτὴ ἀνακάλυψαν ἓνα περίλαμπρο ἄγαλμα γυμνό, ὑπερήφανο, ὕψηλό, ἀπὸ πενιελίσιο μάρμαρο, τοῦ Αἰώνιου Ἐφήδου τοῦ Αὐτοτιμωρούμενου—ἔτσι τὸ ἀποκάλεσαν τὸ σκέπασαν μὲ μιὰ μακριὰ λινάτσα, κ' ἐτοιμάζανε μιὰ τελετὴ πρωτοφανῆ γιὰ τὰ θημύσια ἀποκαλυπτήρια.

ΑΣΙΟΠΟΙΗΣΗ

Αὐτὸς ποὺ πέθανε, εἶταν, πράγματι, ἔξοχος,
μοναδικός· μᾶς ἄφησε ἓνα μέτρο ὑπέροχο
νὰ μετρηθοῦμε καὶ προπάντων νὰ μετρήσουμε
τὸ γείτονά μας· — ὁ ἓνας τόσοσ δᾶ
πολὸ κοντός, ὁ ἄλλος στενός, ὁ τρίτος
μακρὸς σὰν ξυλοπόδαρος· κανένας
μὲ κάποια ἀξία· τίποτα, μὰ τίποτα.
Μονάχα ἔμεῖς ποὺ χρησιμοποιοῦμε ἐπάξια
αὐτὸ τὸ μέτρο — μὰ ποῖό μέτρο λέτε; —
αὐτὸ 'ναὶ ἡ Νέμεσις, τὸ ξίφος τοῦ Ἀρχαγγέλου,
τὸ ἀκονίσαμε κιόλας, καὶ τώρα μποροῦμε
ἀράδα ν' ἀποκεφαλίζουμε τοὺς πάντες.

ΑΘΗΝΑ, Φθινόπωρο 1963

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ χώρος τοῦ ποιητῆ	σελ.	9
Ἡ λάμπα του	»	10
Ἡ λάμπα του κατὰ τὸ λυκαυγές	»	11
Τὸ σήσιμο τῆς λάμπας	»	12
Τὰ γυαλιὰ του	»	13
Καταφύγια	»	14
Περὶ μορφῆς	»	15
Παρανοήσεις	»	16
Λυκόφως	»	17
Ἔσχατη ὄρα	»	18
Μετὰ θάνατον	»	19
Ἀξιοποίηση	»	20

ΤΑ
«12 ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΒΑΦΗ»
ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΡΙΤΣΟΥ

ΤΥΠΩΘΗΚΑΝ
ΣΤΙΣ «ΔΙΝΟΤΥΠΙΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΕΣ»
Γ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ, ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 39
ΓΙΑ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

«ΚΕΔΡΟΣ»
ΤΟΝ ΝΟΕΜΒΡΗ ΤΟΥ 1963

ΣΧΕΔΙΟ
ΒΑΣΙΛΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗ